

на віддали шкодили, бо не могли карку нагнути, близько самого муру, не могли шкодити ніякому.

— Гей! на вас тепер черга, хитрі майстри! — гукнув провідник. — На старім мечі читаю:

— „Сильні замки, ключ страчений”. Покажіть свою штуку і доробіть ключ, розкуйте замки.

В мить кинули ся до брами ремісники: кождий оглядає, пробує, думас, голову собі сушить, але замки сильні: ні замку отворити, ні добути брами. Які дини ключі на світті, один по другім добираю, пилують, але ні один не придив ся. Тоді згодили ся на те щоб розпалити великий огонь, розпалити браму, а потім в розпаленій брамі діру вирубати. Як порадили ся, — так зробили, а коли залізна брама розпекла ся, з великим гуком сама отворилася. Заревіли змій, почали самі на себе плювати огнем, а відтак змій, каміний мур і кована брама зникли без сліду.

За ними дав ся чути голос діда:

Хто витривас.

Щаслив буде...

Але тепер перед ними широка вода, ніде моста, ніде броду: за водою залізний мур